In de gevoegde zaken 2 en 3-62:

Commissie van de Europese Economische Gemeenschap,

vertegenwoordigd door H. Ehring, juridisch adviseur van de Europese uitvoerende organen, als gemachtigde,
ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van H. Manzanarès, secretaris van de juridische dienst van de Europese uitvoerende organen, Place de Metz 2, Luxemburg,

Verzoekster

tegen

1) **Groothertogdom Luxemburg** (zaak 2-62),
vertegenwoordigd door J. Rettel, juridisch adviseur van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, als gemachtigde,
ten deze domicilie gekozen hebbende bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Rue Notre Dame 5, Luxemburg,

2) **Koninkrijk België** (zaak 3-62),
vertegenwoordigd door de Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken,
die als gemachtigde heeft aangewezen J. Karelle, directeur bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Buitenlandse Handel,
bijgestaan door mr. M. Verschelden, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel,
ten deze domicilie gekozen hebbende bij de Ambassade van België te Luxemburg, Boulevard du Prince Henri 9,

Verweerders

betreffende de betwisting van de geldigheid van de volgende maatregelen, als zijnde afgekondigd na 1 januari 1958:

1. de verhogingen van het bijzondere recht, dat door België en Luxemburg wordt geheven bij de afgifte van invoervergunningen voor ontbijtkoek,

2. de uitbreiding van dit recht tot de soortgelijke produkten van tariefpost 19.08 van het gemeenschappelijke douanetarief,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*
L. Delvaux en R. Rossi, *Kamerpresidenten,*
O. Riese, Ch. L. Hammes, A. Trabucchi en R. Lecourt (*Rechter-Rapporteur*), *Rechters,*
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Feiten en verloop van de procedure

Overwegende dat tussen partijen vaststaat dat bij besluiten dd. 16 en 20 augustus 1957, houdende de instelling van een „bijzonder recht op de invoer", resp. in België en Luxemburg een belasting is ingevoerd op ontbijtkoek, te innen bij de afgifte van de invoervergunningen;

dat deze belasting, die aanvankelijk was vastgesteld op 35 frs per 100 kg, na 1 januari 1958, datum van inwerkingtreding van het Verdrag, geleidelijk is verhoogd tot 137 frs in 1961 en vervolgens is teruggebracht tot 95 frs en aan het eind van hetzelfde jaar tot 70 frs;

dat ten slotte bij besluiten van 24, resp. 27 februari 1960 het bijzondere recht in deze beide landen is uitgebreid tot de soort-

gelijke produkten van tariefpost 19.08 van het gemeenschappelijke douanetarief;

Overwegende dat de Commissie, na de Regeringen van België en Luxemburg bij brief van 19 mei 1961 te hebben verweten, dat zij de verplichtingen van artikel 12 van het Verdrag niet waren nagekomen en na hun opmerkingen ter kennis te hebben genomen, op 2 oktober 1961 deze Regeringen een met redenen omkleed advies gedateerd 27 september 1961 heeft gezonden waarin de inbreuk op het Verdrag werd vastgesteld en waarin zij werden uitgenodigd binnen een maand de nodige maatregelen te nemen om het advies op te volgen;

Overwegende dat, nadat deze termijn op hun verzoek tot eind november was verlengd, bedoelde Regeringen bij brieven van 27 november en 4 december 1961, zonder het „aanvechtbare karakter van een eenzijdige maatregel" te ontkennen, de Commissie hebben verzocht, hun op grond van artikel 226 van het Verdrag toestemming te verlenen, de invoer van ontbijtkoek uit de andere Lid-Staten te belasten met een soortgelijke heffing als het bijzondere recht;

Overwegende dat de Commissie zich in een brief van 20 december 1961 bereid heeft verklaard, de bijzondere omstandigheden van de betrokken produkten door middel van een spoedprocedure te onderzoeken, op voorwaarde dat het na 1 januari 1958 verhoogde of toegepaste bijzondere recht zou worden opgeschort totdat een beslissing zou zijn genomen over de gevraagde vrijwaringsmaatregelen;

Overwegende dat de betrokken Regeringen niet op dit voorstel zijn ingegaan en bij brieven van 1 en 17 februari 1962 hebben verklaard zich te beroepen op een besluit ex artikel 235 van het Verdrag, definitief vastgesteld door de Raad van Ministers van de Gemeenschap op 4 april 1962, inzake het leggen van heffingen op de invoer van bepaalde produkten, verkregen uit de verwerking van landbouwprodukten;

Overwegende dat de Commissie daarop bij het Hof twee beroepen aanhangig heeft gemaakt, die op 21 februari 1962 ter Griffie

zijn ingeschreven, teneinde voor recht te doen verklaren, dat België en Luxemburg de krachtens het Verdrag op hen rustende verplichtingen niet waren nagekomen;

dat het Hof beide zaken bij beschikking van 19 juni 1962 wegens verknochtheid heeft gevoegd, nadat het Groothertogdom Luxemburg had verklaard, de conclusies en argumenten van het Koninkrijk België tot de zijne te maken;

dat de procedure normaal is verlopen;

dat een op 10 november 1962, na het sluiten van de mondelinge behandeling ter Griffie ingeschreven verzoek van verweerders tot heropening van de mondelinge behandeling door het Hof is afgewezen bij beschikking van 3 december 1962;

II – Conclusies van partijen

Overwegende dat de Commissie concludeert, dat het den Hove behage „te verklaren voor recht", dat Luxemburg en België „de krachtens het Verdrag op (hen) rustende verplichtingen niet (zijn) nagekomen door na de inwerkingtreding van het Verdrag het bijzondere recht, dat wordt geheven bij de afgifte van invoervergunningen voor ontbijtkoek, te verhogen en deze heffing uit te breiden tot de soortgelijke produkten van tariefpost 19.08 van het gemeenschappelijke douanetarief";

dat zij voorts vordert, dat België en Luxemburg in de kosten zullen worden veroordeeld;

Overwegende dat verweerders concluderen, dat het den Hove behage „het beroep niet ontvankelijk te verklaren", „te verstaan dat de zaak zonder voorwerp is" en voorts „althans het beroep ongegrond te verklaren en te verwerpen en verzoekster in de kosten te veroordelen";

III – Stellingen van partijen

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat verweerders de niet-ontvankelijkheid van de beroepen hebben ingeroepen aangezien de Commissie, in plaats van de procedure van artikel 169 voort te zetten, bij voorrang en met spoed had behoren te antwoorden op hun verzoek tot het nemen van vrijwaringsmaatregelen volgens artikel 226 en op hun verzoek tot het toepassen van het besluit van de Raad van Ministers ex artikel 235, welke beide verzoeken tijdig waren ingediend;

dat de Commissie hierdoor volgens verweerders de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang om in rechte op te treden heeft verloren, daar de grond waarop haar beroep berustte op deze wijze onwettig werd;

Overwegende dat verzoekster zich tegenover deze stelling er op heeft beroepen, dat de bedoelde verzoeken tardief en zonder behoorlijke motivering zijn ingediend, dat de weigering tot nakoming van een met redenen omkleed advies niet kan worden goedgemaakt door een verzoek achteraf om van het advies te mogen afwijken, voorts dat er geen enkel verband bestaat tussen de procedure van artikel 169 en die van artikel 226 en ten slotte, dat de Commissie belang heeft bij een beslissing over de strijdvraag betreffende de interpretatie van artikel 12;

TEN PRINCIPALE

Overwegende dat verzoekster aanvoert, dat de heffing, die gelijke werking heeft als een douanerecht in de zin van artikel 12, een heffing is, die alleen wordt gelegd op ingevoerde goederen;

dat zij het belasten van enkel ingevoerde goederen – met uitsluiting der nationale produkten – beschouwt als het enige gevolg dat alle douanerechten gemeen hebben en dat van invloed is op het goederenverkeer;

dat naar haar mening ook artikel 95, lid 1, in deze zin moet worden opgevat;

dat de Commissie weliswaar het bijzondere recht op rogge – grondstof voor de samenstelling van ontbijtkoek – als geldig heeft beschouwd, omdat rogge valt onder de landbouwbepalingen van het Verdrag, doch dat ontbijtkoek, een veredelingsprodukt dat niet voorkomt in bijlage II van het Verdrag, volgens haar niet met een landbouwprodukt kan worden gelijkgesteld;

Overwegende dat verweerders hiertegen aanvoeren, dat alleen dan van een heffing van gelijke werking kan worden gesproken, indien de gevolgen niet alleen uit een bepaald fiscaal of protectionistisch oogpunt, doch in alle opzichten gelijk zijn aan die van een douanerecht;

dat zij aanvoeren:

– dat het voornaamste gevolg van het bestreden bijzondere recht niet is, dat het op geïmporteerde produkten rust, doch dat de prijzen van deze produkten krachtens een soeverein marktbeleid aan de binnenlandse markt worden aangepast door een soort van compensatie;

– dat bedoeld bijzonder recht ten doel heeft de ordening van de nationale markt, die op zichzelf geoorloofd is, te bevorderen;

– dat het recht op ontbijtkoek varieert met het recht op rogge, waarvan de geldigheid niet in twijfel is getrokken;

– dat de Raad van Ministers een compenserende heffing op bepaalde produkten, verkregen uit de verwerking van landbouwprodukten, heeft voorzien;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Overwegende dat verweerders een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpen en daartoe de Commissie verwijten, dat deze de regularisatie van de litigieuze situatie heeft verhinderd, door ten

onrechte te eisen dat de bestreden maatregelen worden opgeschort alvorens te beslissen over de verzoeken die verweerders hadden ingediend op grond van artikel 226 van het Verdrag en van een besluit van de Raad van Ministers dd. 4 april 1962 ex artikel 235;

dat op grond van „abus de pouvoir en juridische subtiliteiten" en door niet met spoed op deze verzoeken te hebben beslist zoals zij gehouden was te doen, de Commissie de bevoegdheid zou hebben verloren, verweerders te beschuldigen van schending van het Verdrag;

Overwegende dat aan de Commissie, die krachtens artikel 155 gehouden is toe te zien op de toepassing van het Verdrag, niet kan worden ontnomen haar belangrijkste bevoegdheid, welke zij aan artikel 169 ontleent, nl. om de eerbiediging van het Verdrag af te dwingen;

dat, indien het mogelijk was de toepassing van artikel 169 te ontgaan door een verzoek om regularisatie, dit artikel iedere betekenis zou verliezen;

Overwegende dat een verzoek om van de algemene regels van het Verdrag te mogen afwijken – welk verzoek bovendien in casu zeer tardief is gedaan – niet tot gevolg kan hebben, dat eenzijdige maatregelen, welke met die regels in strijd zijn, hun ongeldigheid verliezen, zodra een dergelijk verzoek de aanvankelijke inbreuk op het Verdrag niet met terugwerkende kracht kan wettigen;

dat de bepalingen, welke het mogelijk maken volgens door de Commissie te stellen regelen af te wijken van het Verdrag – op welke bepalingen in de onderhavige zaak een beroep is gedaan – zowel wat aard als wat gevolgen betreft verschillen van de bepalingen betreffende de bevoegdheid van de Commissie ex artikel 169, en in geen enkel opzicht afbreuk kunnen doen aan deze laatste bevoegdheid;

Overwegende dat, zonder dat behoeft te worden nagegaan of een eventueel abus de pouvoir (1) van de Commissie tot gevolg heeft dat zij niet meer kan beschikken over al de middelen die haar in artikel 169 zijn toegekend, kan worden volstaan met de constatering dat in het onderhavige geval een dergelijk abus de pouvoir noch is bewezen noch te bewijzen aangeboden;

dat overigens bij de pleidooien is gebleken, dat verweerders hebben nagelaten de Commissie de nodige gegevens te verstrekken om op hun verzoeken te kunnen beslissen;

dat bovendien de eventuele fout van de Commissie, waarvoor deze op haar beurt in rechte aansprakelijk kan worden gesteld, in geen enkel opzicht van invloed kan zijn op het beroep wegens schending van het Verdrag, dat zich richt tegen besluiten die tot op de huidige dag voortbestaan en die het Hof op hun wettigheid dient te toetsen;

dat de beroepen derhalve ontvankelijk dienen te worden verklaard;

Ten principale

Overwegende dat deze beroepen strekken tot verklaring voor recht, dat de na de inwerkingtreding van het Verdrag ingevoerde verhoging van het bijzondere invoerrecht voor ontbijtkoek en de uitbreiding tot een aantal soortgelijke produkten van ditzelfde recht — beschouwd als een krachtens de artikelen 9 en 12 verboden heffing van gelijke werking als een douanerecht — onwettig is;

1. *DE HEFFING VAN GELIJKE WERKING ALS EEN DOUANERECHT*

Overwegende dat volgens artikel 9 de Gemeenschap is gegrondvest op een douane-unie, welke berust op het verbod van douanerechten en van „alle heffingen van gelijke werking";

(1) De Franse tekst geeft: abus de droit (noot vertaler).

dat artikel 12 de invoering van „nieuwe invoerrechten of heffingen van gelijke werking" en de verhoging van die, welke reeds van kracht zijn, verbiedt;

Overwegende dat het essentiële belang van de aldus omschreven verbodsbepalingen voldoende blijkt uit de plaatsing van deze artikelen aan het begin van het deel gewijd aan de „grondslagen van de Gemeenschap", die van artikel 9 als eerste artikel van de titel over „het vrije verkeer van goederen" en die van artikel 12 als eerste artikel van de afdeling die handelt over „afschaffing van de douanerechten";

Overwegende dat deze verbodsbepalingen van zo groot gewicht zijn, dat het Verdrag iedere mogelijke leemte in de toepassing ervan heeft willen voorkomen, teneinde te vermijden dat de uitvoering zou worden ontdoken door maatregelen van douane-technische of fiscale aard;

dat aldus is bepaald (artikel 17), dat de verbodsbepalingen van artikel 9 zelfs zullen worden toegepast op douanerechten van fiscale aard;

dat artikel 95, dat behoort tot het deel van het Verdrag getiteld „het beleid van de Gemeenschap" en tot het hoofdstuk over „bepalingen betreffende belastingen", ten doel heeft de inbreuken te vermijden die langs een fiscale omweg op de verbodsbepalingen zouden kunnen worden gemaakt;

dat deze bezorgdheid zo ver gaat, dat het de Staten is verboden, hetzij de produkten van de andere Lid-Staten op enigerlei wijze zwaarder te belasten dan hun eigen produkten, hetzij op de produkten van deze Staten zodanige binnenlandse belastingen te leggen, dat daardoor hun eigen nationale produkten indirect worden „beschermd";

dat dus uit de duidelijke, uitdrukkelijke en zonder enig voorbehoud geformuleerde bewoordingen van de artikelen 9 en 12, uit

de logische inhoud van deze bepalingen en uit het gehele Verdrag blijkt, dat het verbod van nieuwe douanerechten, tezamen met het beginsel van het vrije goederenverkeer, een van de belangrijkste regels vormt en dat bijgevolg iedere eventuele uitzondering, welke trouwens strikt dient te worden geïnterpreteerd, duidelijk behoort te zijn voorzien;

Overwegende dat het begrip heffing van gelijke werking als een douanerecht, in plaats van een uitzondering te zijn op de algemene regel van het verbod van douanerechten, daarentegen een noodzakelijke aanvulling daarop vormt, waardoor het verbod eerst effectief kan worden;

dat deze uitdrukking, welke steeds aan het begrip „douanerechten" is gekoppeld, wijst op de bedoeling om niet alleen de maatregelen te verbieden die duidelijk in de voor douanerechten gebruikelijke vorm zijn gekleed, doch ook die welke zich onder andere benamingen aandienen of op andere wijze worden ingevoerd, doch tot dezelfde discriminerende of protectionistische resultaten leiden als douanerechten;

Overwegende dat, teneinde te kunnen vaststellen of een bepaalde heffing gelijke werking heeft als een douanerecht, deze werking dient te worden onderzocht uit het oogpunt van de doeleinden van het Verdrag, in het bijzonder van het deel, de titel en het hoofdstuk waarin de artikelen 9 en 12 zijn opgenomen, dat wil zeggen uit het oogpunt van het vrije goederenverkeer en, nog meer in het algemeen, van het bepaalde in artikel 3, dat vervalsing van de concurrentie dient te worden vermeden;

dat het dus van weinig belang is of alle gevolgen die een douanerecht kenmerken aanwezig zijn of slechts één daarvan, dan wel of naast deze gevolgen andere, al dan niet bijkomstige doeleinden worden nagestreefd, wanneer blijkt dat de heffing inbreuk maakt op de bovengenoemde doeleinden van het Verdrag en niet langs communautaire weg tot stand is gekomen, doch voortvloeit uit een eenzijdige beslissing;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt, dat de heffing van gelijke werking in de zin van de artikelen 9 en 12, ongeacht benaming en structuur, kan worden beschouwd als een recht dat hetzij op het tijdstip van invoer, hetzij later eenzijdig wordt geheven op een bepaald, uit een andere Lid-Staat ingevoerd produkt met uitsluiting van het gelijksoortige nationale produkt, met als gevolg dat het, daar de prijs er door veranderd wordt, op het vrije goederenverkeer dezelfde uitwerking heeft als een douanerecht;

2. *TOEPASSING OP HET ONDERHAVIGE GEVAL*

Overwegende dat het recht op ontbijtkoek, dat in België is ingevoerd bij Koninklijk Besluit van 16 augustus 1957 en in Luxemburg bij Groothertogelijk Besluit van 20 augustus 1957, wordt voorgesteld als een „bijzonder invoerrecht, dat wordt geheven bij de afgifte van de invoervergunningen";

dat de geldigheid van dit recht, dat na de ondertekening doch voor de inwerkingtreding van het Verdrag is ingevoerd, op zichzelf niet in twijfel kan worden getrokken;

dat het tegendeel echter geldt voor de na 1 januari 1958 ingevoerde verhogingen van dit recht, evenals voor de uitbreiding van het recht tot de soortgelijke produkten van tariefpost 19.08 van het gemeenschappelijke douanetarief, bij besluiten van 24 respectievelijk 27 februari 1960 voor beide landen;

Overwegende dat deze na de inwerkingtreding van het Verdrag eenzijdig ingevoerde verhogingen van een „bijzonder recht", dat wordt geïnd bij en ter gelegenheid van de invoer van de onderhavige produkten en dat uitsluitend op grond van het feit van de invoer op deze produkten rust, discriminatoire en protectionistische maatregelen doen vermoeden, welke in strijd zijn met het grondbeginsel van het vrije goederenverkeer, dat illusoir zou worden gemaakt indien dergelijke praktijken algemeen werden toegelaten;

Overwegende dat verweerders deze gedachtengang bestrijden, daartoe aanvoerende dat artikel 95, lid 1, van het Verdrag de instel-

ling van een dergelijk recht zou toelaten, indien dit de tegenhanger vormt van binnenlandse lasten, die voor de behoeften van een soeverein marktbeleid op de nationale produktie rusten;

dat zij het litigieuze recht beschouwen als het uitvloeisel van de steunprijs die krachtens de uitzonderingsbepalingen in de landbouwtitel van het Verdrag ten gunste van de nationale roggeproducenten is ingesteld;

Overwegende evenwel dat de toepassing van artikel 95, het eerste artikel van hoofdstuk 2 van titel I van het derde deel van het Verdrag, welk hoofdstuk is getiteld „bepalingen betreffende belastingen", niet mag worden uitgebreid tot allerlei willekeurige heffingen;

dat in casu het litigieuze recht noch naar de vorm noch naar zijn duidelijk omschreven economische doel een fiscale bepaling vormt, die onder artikel 95 zou kunnen worden begrepen;

dat bovendien het toepassingsgebied van dit artikel niet mag worden uitgebreid in die zin, dat compensatie mogelijk zou zijn tussen een fiscale last die wordt ingevoerd om een geïmporteerd produkt te treffen en een last van andere, bij voorbeeld economische aard, die is gelegd op een soortgelijk binnenlands produkt;

dat, indien een dergelijke compensatie was toegestaan, elke Staat zijn interne bevoegdheden zou kunnen gebruiken om op die wijze de meest verschillende lasten op onverschillig welke produkten te compenseren, hetgeen een onherstelbare inbreuk op de beginselen van het Verdrag zou betekenen;

dat, waar artikel 95, lid 1, impliciet „belastingen" op een geïmporteerd produkt toelaat, dit enkel en alleen geldt voor zover dezelfde belastingen gelijkelijk worden geheven op soortgelijke nationale produkten;

Overwegende dat buitendien dient te worden opgemerkt, dat in casu het litigieuze recht niet ten doel heeft, lasten te egaliseren

die op ongelijke wijze drukken op binnenlandse en geïmporteerde produkten, doch de prijzen van deze produkten zelf;

dat verweerders namelijk hebben gesteld, dat de litigieuze heffing ten doel had, „de prijs van het vreemde produkt en die van het Belgische produkt gelijk te maken" (verweerschrift);

dat zij zelfs in twijfel hebben getrokken, of het „met het wezen van het Verdrag in overeenstemming is, dat de producenten van een bepaald land een grondstof binnen de gemeenschappelijke markt goedkoper kunnen verkrijgen dan de producenten van een andere Lid-Staat" (conclusie van dupliek);

dat door dit betoog het beginsel wordt miskend, dat „de aktiviteit van de Gemeenschap .... de invoering (omvat) van een regime waardoor wordt gewaarborgd dat de mededinging binnen de gemeenschappelijke markt niet wordt vervalst" (artikel 3, sub f);

dat de erkenning van de stelling van verweerders dus tot een ongerijmde toestand zou leiden, namelijk tot het tegendeel van wat het Verdrag beoogt;

Overwegende dat uit artikel 38, lid 2, voortvloeit, dat de op landbouwgebied toegestane afwijkingen van de regels voor de instelling van de gemeenschappelijke markt uitzonderingsbepalingen vormen, welke beperkt moeten worden geïnterpreteerd;

dat die afwijkingen dus niet mogen worden uitgebreid, omdat dit tot gevolg zou hebben dat de uitzondering tot regel zou worden en een groot deel van de veredelingsprodukten buiten de toepassing van het Verdrag zou vallen;

dat de lijst van bijlage II derhalve als limitatief moet worden beschouwd, gelijk wordt bevestigd door de tweede zin van het derde lid van artikel 38;

Overwegende dat ontbijtkoek niet voorkomt onder de produkten die in bijlage II zijn opgenoemd en evenmin aan de lijst is toegevoegd volgens de communautaire regeling bedoeld in artikel 38, lid 3;

dat, teneinde de moeilijkheden op te lossen die zich in een bepaalde economische sector kunnen voordoen, de Lid-Staten regelingen op gemeenschapsniveau hebben ingevoerd, teneinde te vermijden dat de nationale overheidsorganen eenzijdig tot actie zouden overgaan;

dat in casu evenwel de verhogingen en de uitbreiding van het litigieuze recht eenzijdig zijn ingevoerd;

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt, dat het vermoeden van discriminatie en protectie, dat tegen verweerders was gerezen, niet is ontzenuwd;

Overwegende dat verweerders tot aan het verzoek tot heropening van de mondelinge behandeling van 8 november 1962 trouwens niet hebben betwist, dat hun marktpolitiek „indirect leidt tot protectie" (Belgisch pleidooi), welke evenwel volgens hen niet het voornaamste, doch slechts een bijkomend gevolg van het litigieuze recht is;

dat in bedoeld verzoek van 8 november 1962 deze stelling echter wordt weersproken door de erkenning, dat de litigieuze bijzondere rechten „stellig belemmeringen vormen voor het vrije goederenverkeer";

dat ten slotte de Belgische Regering, hoewel zij de Commissie in de conclusie van dupliek verwijt „de oorzaak te zijn, dat de inbreuk, waaraan verweerder kennelijk een einde had willen maken, gehandhaafd blijft", in haar brief van 27 november 1961 „het aanvechtbare karakter van een eenzijdige maatregel" niet heeft ontkend;

Overwegende dat uit al deze overwegingen voortvloeit, dat het „bijzondere invoerrecht" voor ontbijtkoek, dat na de inwerkingtreding van het Verdrag in België en Luxemburg is verhoogd en uitgebreid, alle elementen van een heffing van gelijke werking als bedoeld in de artikelen 9 en 12 in zich verenigt;

dat derhalve dient te worden beslist, dat de na 1 januari 1958 afgekondigde besluiten tot verhoging of uitbreiding van dit recht in strijd zijn met het Verdrag;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat verweerders krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering in de kosten moeten worden veroordeeld, daar zij op alle punten in het ongelijk zijn gesteld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 3, 9, 12, 17, 38, 95, 155, 169, 226 en 235 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, in het bijzonder artikel 69, paragraaf 2;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verklaart de beroepen 2 en 3-62 van de Commissie van de Europese Economische Gemeenschap tegen het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk België ontvankelijk en gegrond;

Verstaat dat de verhogingen van het bijzondere recht, dat door Luxemburg en België wordt geheven bij de afgifte van invoervergunningen voor ontbijtkoek en de uitbreiding van dit recht tot de soortgelijke produkten van tariefpost 19.08 van het gemeenschappelijk douanetarief, een en ander afgekondigd na 1 januari 1958, in strijd zijn met het Verdrag;

Veroordeelt verweerders in de kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen en ondertekend te Luxemburg op veertien december negentienhonderdtweeënzestig.

DONNER DELVAUX ROSSI RIESE
HAMMES TRABUCCHI LECOURT

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op veertien december negentienhonderdtweeënzestig.

De Griffier,
A. VAN HOUTTE

Voor de President,
L. DELVAUX
Kamerpresident.